

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

КУЮМДЖИЯН СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 77147/01)

Тази версия е поправена на 12 юни 2007 г. според чл. 81 от
Правилника на Съда

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

24 май 2007 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

24/08/2007г.

Това решение става окончателно при наличие на обстоятелствата, упоменати в чл. 44 § 2 на Конвенцията. Същото може да претърпи редакционни промени.

По делото Куюмджиян срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като Камара в състав:

Г-н П.ЛОРЕНЦЕН [P. LORENZEN], *председател*,
Г-жа С.БОТУШАРОВА [S. BOTOUSCHAROVA],
Г-н К. ЮНГВИРТ [K. JUNGWIERT]
Г-н В.БУТКЕВИЧ [V. BUTKEVYCH]
Г-н Р.МАРУСТЕ [R. MARUSTE]
Г-н Х. БОРЕГО БОРЕГО [J. BORREGO BORREGO],
Г-жа М.ВИЛИДЖЪР [M. VILLIGER], *съдии*,
и г-жа К.ВЕСТЕРДИК [C. WESTERDIEK], *секретар на*
отделението

След като обсъди въпросите в закрито заседание, проведено на 2 май 2007 г., постановява следното решение, прието на същата дата:

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№77147/01) срещу Република България, подадена пред Съда съгласно чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-долу за краткост Конвенцията) от г-н Рафи Хрант Куюмджиян, български гражданин, роден през 1944 г. и живеещ в Пловдив (наричан по-долу за краткост жалбоподател) на 23 октомври 2001 г.

2. Жалбоподателят е представляван от г-н М. Екимджиев и г-жа С. Стефанова, адвокати, практикуващи в Пловдив. Българското правителство (наричано по-долу за краткост Правителството) е представено от своите агенти г-жа М. Пашева и г-жа М. Коцева от Министерството на правосъдието.

3. На 19 септември 2005 г. Съдът реши да уведоми Правителството за подадената жалба. Съгласно разпоредбите на чл. 29 § 3 на Конвенцията, той реши да разгледа жалбата едновременно както за допустимост, така и по същество.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

4. През 1948 г. и 1950 г. апартамент, притежаван от наследодателя на жалбоподателя, е бил одържавен. През 1969 г. държавата продава този апартамент на г-н и г-жа Б. Изглежда, че г-н Б. е починал на неуточнена дата преди 1987 г.

5. На 11 май 1992 г. жалбоподателят завежда дело срещу г-жа Б. и Община Пловдив на основание чл. 7 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти от 1992 г. („Закон за възстановяване от 1992 г.”), като претендира, че продажбата на апартамента е била нищожна и в нарушение на закона и че г-н Б., който е бил обявен за „активен борец против фашизма и капитализма” - квалификация, която по това време носи редица привилегии по силата на закона – е злоупотребил с положението си, за да придобие апартамента.

6. На първото заседание, проведено на 4 август 1992 г., Пловдивският районен съд допуска писмени доказателства и дава разрешение на страните да представят допълнителни доказателства.

7. На следващото заседание, проведено на 26 октомври 1992 г., съдът отхвърля молбата на жалбоподателя за допълване на неговата претенция, допуска писмени доказателства, изслушва страните и се оттегля за постановяване на решение.

8. На 5 ноември 1992 г. Съдът, при закрити врати, констатира, че претенцията, така както е формулирана първоначално от жалбоподателя, е противоречива и му дава указания да поясни искането си за обезщетение. Насрочва се ново заседание за 4 декември 1992 г. На 30 ноември 1992 г. жалбоподателят заявява, че претендира връщане на апартамента на основание чл. 7 от Закона за възстановяване от 1992 г.

9. Заседанието, насрочено за 4 декември 1992 г., е отложено, тъй като Община Пловдив не е била надлежно призована.

10. Пловдивският районен съд провежда заседания на 20 януари, 13 април и 28 декември 1993 г., както и на 12 април 1994 г. На заседанието на 13 април 1993 г. той уважава молбата на жалбоподателя да конституира като ответници и наследниците на г-н Б. Заседанието, насрочено за 21 септември 1993 г., е отложено, тъй като новоконституираните ответници не са получили копия от исковата молба. На заседанията от 28 декември 1993 г. и 12 април 1994 г. три от новоконституираните ответници, двама от които пребивават в Русия, са представлявани от адвокат.

11. В съдебното решение от 8 юни 1994 г. Пловдивският районен съд постановява частта от апартамента, която е била придобита от г-жа

Б., да бъде възстановена на жалбоподателя и отхвърля останалата част от неговия иск.

12. На 13 юли 1994 г. жалбоподателят обжалва. Ответниците също обжалват.

13. На заседание от 3 октомври 1994 г. Пловдивският окръжен съд допуска писмени доказателства и се оттегля за постановяване на решение.

14. В съдебно решение от 23 февруари 1995 г. Пловдивският окръжен съд отменя решението на първоинстанционния съд и отхвърля изцяло иска на ищеца.

15. На 11 април 1995 г. жалбоподателят подава молба за преглед по реда на надзора. Пловдивският окръжен съд се опитва да връчи копие от жалбата на адвоката на двамата ответници, които пребивават в Русия, но тя отказва да приеме призовката, като заявява, че нейните пълномощия не се разпростират върху производството по преглед по реда на надзора. На 4 януари 1996 г. Пловдивският окръжен съд приема, че пълномощното на представителя е валидно само до края на производството пред втората инстанция и съответно разпорежда призовката да бъде връчена лично на ответниците в Русия. С оглед на това на 12 април 1996 г. Министерството на правосъдието изпраща съдебна поръчка до руските власти, като ги моли да връчат копие от молбата на двамата ответници. Изглежда, че съдебната поръчка е била изпълнена по отношение на един от ответниците на неуточнена дата преди ноември 1998 г. Тя обаче остава неизпълнена по отношение на другия ответник. Между 1996 и 1999 г. българското Министерство на правосъдието напомня девет пъти на руските власти за поръчката и два пъти моли българското Министерство на външните работи за съдействие. Въпреки това, тези усилия остават напразни. Съответно, молбата за преглед по реда на надзора остава в Пловдивския окръжен съд и не е изпратена на Върховния касационен съд за разглеждане.

16. Междувременно, през 1997г. жалбоподателят установява, че двамата ответници, пребиваващи в Русия, са на посещение в България и известява за това Пловдивския окръжен съд. На 30 септември 1997 г. съдът разпорежда копие от молбата за преглед по реда на надзора да се връчи на ответниците в България. Призовката обаче е върната на съда с бележка, че ответниците не са могли да бъдат намерени на посочения адрес.

17. На 23 февруари 1998 г. жалбоподателят се оплаква от протакането на производството в Министерството на правосъдието. В писмо от 7 март 1998 г. Министерството уведомява жалбоподателя, че, за съжаление, съдебната поръчка все още не е изпълнена и че руските власти обикновено се бавят с изпълнението на съдебни поръчки. На 16 април 1999 г. Жалбоподателят се оплаква на Председателя на Пловдивския окръжен съд и иска от него да приложи член 44 от

Гражданския процесуален кодекс от 1952 г. (наричан по-долу за краткост ГПК) (вж. пар. 26 по-долу).

18. Въпреки нередовното призоваване, на неуточнена дата през 2000 г. Пловдивският окръжен съд изпраща молбата за преглед по реда на надзора на Върховния касационен съд.

19. Първото заседание на Върховния касационен съд, насрочено за 8 ноември 2000 г., е отложено заради ненадлежащото призоваване на двамата ответници, пребиваващи в Русия.

20. На 28 февруари 2001 г. Върховният касационен съд провежда заседание, въпреки отсъствието на двамата ответници, пребиваващи в Русия. Той накратко отбелязва, че всички ответници, включително тези, пребиваващи в Русия, са били надлежно призовани.

21. В окончателното си решение от 31 май 2001 г. Върховният касационен съд отхвърля молбата на жалбоподателя за преглед по реда на надзора.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

A. Производство по преглед по реда на надзора пред бившия Върховен съд и Върховния Касационен съд

22. До 31 март 1998 г. съдебните решения на окръжните съдилища, постановени като втора инстанция, са „окончателни” и могат да бъдат отменени само на основание чл. 225 и следв. От ГПК.

23. Чл. 225-230 от ГПК, отменени считано от 1 април 1998 г., уреждат производство по преглед по реда на надзора пред бившия Върховен съд. Преди 1990 г. тези текстове предвиждат, че прегледът се прави по предложение на Главния прокурор или на председателя на Върховния съд, което по правило не е било ограничено във времето и е било разглеждано в закрито заседание от състав на Върховния съд или неговия Пленум.

24. Тези текстове обаче са били съществено изменени, считано от 21 април 1990 г., като след тази дата предвиждат, че производството по преглед по реда на надзора се образува по молба на страна по делото (чл. 225, ал. 1), подадена в срок от два месеца след влизането в сила на съдебното решение на по-долния съд (чл. 226, ал. 1), или по предложение на Главния прокурор (чл. 225, ал. 2), подадено в срок от една година след влизане в сила на решението (чл. 226, ал.1). Молбата се разглежда от Върховния съд в открито заседание с призоваване на страните по делото (чл. 227, ал. 2). Върховният съд има право да отмени решението изцяло или частично, когато (i) то „противоречи на закона”, (ii) “при разглеждане на делото или при постановяване на решението са били допуснати съществени нарушения на

съдопроизводствените правила”, или (iii) е „необосновано” (член 225, ал. 3 във връзка с чл. 207). Ако Върховният съд отмени решението на долустоящия съд, той може или да реши сам делото, или по изключение да го върне за преразглеждане на по-долната инстанция (чл. 229, ал. 2).

Б. Валидност на пълномощното на процесуалния представител

25. Съгласно чл. 22, ал. 4 ГПК, освен ако не е уговорено друго, пълномощното на представителя на страна по делото е валидно за всички нива на съдебното производство до неговото приключване.

В. Призоваване на страна, която пребивава извън България или е напуснала страната по време на висящото производство

26. По силата на чл. 44, ал. 1 от ГПК, ако дадена страна пребивава извън България или напусне страната за повече от тридесет дни, и няма представител, пребиваващ в страната, тя трябва да посочи адрес в България за призоваване. Ако не направи това, всички документи, които трябва да се връчат, се добавят към делото и се считат за надлежно предявени на страната. Страните трябва да бъдат предупредени за това на първото заседание от съда (чл. 44, ал. 2). Задълженията, произтичащи от чл. 44, ал. 1 ГПК, продължават, докато делото се разгледа от Върховния съд в производство за преглед по реда на надзора (Решение №380 от 26 ноември 1999г. по гр.д.№246/1999г., ВКС, петчленен състав), но не се прилагат в новото производство пред първоинстанционния съд, ако делото бъде върнато (Решение № 2441 от 29 август 1979 г. по гр.д. № 1494/1979 г., ВС, I г.о.).

Г. Жалба за бавност

27. Член 217а ГПК, приет през юли 1999 г., предвижда:

“(1) Във всяко положение на делото, включително и след приключване на пренията, всяка от страните може да подаде жалба за бавност, когато неговото разглеждане, постановяване на решение или изпращане на подадена срещу решението жалба се забавя необосновано.

(2) Жалбата за бавност се подава направо до по-горния съд, без да се връчват преписи на противната страна и без заплащане на държавни такси. Подаването ѝ не се ограничава с никакъв срок.

(3) Председателят на съда, пред който е подадена жалбата, изисква делото и я разглежда незабавно в закрито заседание. Указанията му по действията, които трябва да извърши съдът, са задължителни. Определението не подлежи на обжалване и се изпраща незабавно заедно с делото на съда, срещу който е подадена жалбата.

(4) При констатирана бавност председателят на по-горния съд може да направи предложение до дисциплинарния състав на Висшия съдебен съвет за осъществяване на дисциплинарна отговорност.”

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 6 §1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

28. Жалбоподателят твърди, че продължителността на производството е била несъвместима с изискването за „разумен срок”, залегнало в член 6 §1 от Конвенцията, който гласи, както следва:

“Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения ..., има право на ... гледане на неговото дело в разумен срок от... съд”.

A. Допустимост

29. Правителството представя становище, че производството по същество е приключило на 23 февруари 1995 г., когато Пловдивският окръжен съд постановява окончателното си решение. Тъй като жалбата е подадена на 23 октомври 2001 г., тя е извън съответните срокове.

30. Жалбоподателят отговаря, че прегледът по реда на надзора е част от нормалното триинстанционно разглеждане на делото и че производството съответно е приключило на 31 май 2001 г., датата на решението на Върховния касационен съд.

31. Съдът отбелязва, че въпреки терминологичното сходство с подобни производства в Русия и Украйна, прегледът по реда на надзора пред бившия Върховен съд и Върховния касационен съд не са извънредни производства, а част от нормалното триинстанционно производство (вж. пар. 22-24 по-горе и решението по делото *Yanakiev v. Bulgaria*, no. 40476/98, § 65, 10 August 2006, с по-нататъшни препратки). Ето защо той счита, че производството по делото в настоящия случай е приключило на 31 май 2001 г., когато Върховният касационен съд постановява окончателното си решение (вж. пар. 21 по-горе). Жалбата е подадена на 23 октомври 2001 г., по-малко от шест месеца след това. Ето защо възраженията на правителството следва да бъдат отхвърлени.

32. Съдът счита още, че тази жалба не е очевидно необоснована по смисъла на чл. 35 §3 от Конвенцията, нито недопустима на друго основание. Поради това, тя следва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

33. Въпреки че производството е образувано на 11 май 1992 г., периодът, който се взема под внимание, започва на 7 септември 1992 г., когато Конвенцията влиза в сила по отношение на България. Въпреки това, при оценяването на продължителността на изтеклия срок след тази дата трябва да се обърне внимание на положението на производството по това време. Производството приключва на 31 май 2001 г., когато Върховният касационен съд издава окончателното си решение (вж. пар. 21-24 и 31 по-горе). Поради това, разглежданият период продължава осем години и почти девет месеца за трите съдебни инстанции.

34. Съдът подчертава, че основателността на жалбата относно продължителността на производството следва да се оценява в светлината на обстоятелствата по делото и с оглед на следните критерии: сложността на делото, поведението на жалбоподателя и на съответните органи, както и това какъв е бил залогът за жалбоподателя в съответния правен спор (виж, наред с много други, решението по делото *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

35. Страните представят аргументи относно начина, по който различните критерии, прилагани от Съда в този контекст, трябва да се преценяват по настоящото дело.

36. Като начало, Съдът отбелязва, че по-голямата част от забавянията по настоящото дело не могат да бъдат обяснени с неговата правна или фактическа сложност.

37. Жалбоподателят е отговорен за определена част от забавянето в производството пред първоинстанционния съд, което се дължи на очевидно неточното формулиране на първоначалния му иск (вж. пар. 8 по-горе).

328. Властите са били отговорни за отлагането на две заседания (вж. пар. 9 и 10 по-горе), от което произтича почти четири месеца закъснение. Има също така и разлика от почти шест години между момента, когато жалбоподателят подава своята молба за преглед по реда на надзора (11 април 1995 г.), и момента, в който Върховният касационен съд е провел заседание (28 февруари 2001 г.). Това забавяне се дължи изключително на проблеми с връчването на копия от молбата за преглед по реда на надзора и призоваването на двамата ответници, пребиваващи в Русия. Вярно е, че българските власти не са бездействали и няколко пъти са призовавали руските власти да изпълнят съдебната поръчка (вж. пар. 15 по-горе), поради което не могат да бъдат държани отговорни за това, че не са постигнали искания резултат (вж. решението по делото *Włoch v. Poland*, no. 27785/95, §§ 149-51, ECHR 2000-XI). Въпреки това, Съдът не може да пренебрегне факта, че поради този проблем производството

постепенно е спряло за близо шест години (вж., *mutatis mutandis*, решението по делото *Ikanga v. France*, no. 32675/96, § 20 *in fine*, 2 August 2000) и че българските съдилища не са били безсилни да се справят с проблема. Те са могли – както изглежда са и направили в крайна сметка – да приложат член 44 от ГПК и да приемат, че ответниците, които не са били вече законно представлявани и са напуснали България, без да посочат домашен адрес за целите на призоваването, са надлежно призовани чрез прилагане на документите към делото (вж. пар. 17, 18, 20 и 26 по-горе). Съдът не вижда причина защо това не е направено по-рано. В частност, няма индикация, че прилагането на член 44 от ГПК е било отложено поради невъзможността на националните съдилища да предупредят, както изисква ал. 2 от този член, ответниците за последиците от непосочването на адрес за целите на процеса в България. Съдът следователно стига до заключението, че забавянето, е било, поне частично, по вина на властите.

339. В съответствие с критериите, прилагани в неговата практика, и като има предвид по-специално забавянията, дължащи се на властите, Съдът счита, че продължителността на производството не успява да отговори на изискването за разумен срок. Ето защо, налице е нарушение на член 6 §1 от Конвенцията.

II. ЖАЛБА ПО ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ №1

40. Жалбоподателят се жалва съгласно член 1 от Протокол № 1, че поради прекомерната продължителност на производството неговото предполагаемо право върху спорния апартамент е станало по-несигурно. Член 1 от Протокол №1 гласи:

“ Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползува от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накарняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

41. Съдът намира, че това оплакване е тясно свързано с разглежданото по-горе и трябва също да бъде обявена за допустимо.

42. Съдът обаче отбелязва, че това оплакване се отнася до едни и същи факти, като оплакването, основано на чл. 6 §1. Като взе предвид своето заключение в пар. 39 по-горе, той не смята, че трябва да го разглежда (вж. решенията по делата *Zanghi v. Italy*, judgment of 19 February 1991, Series A no. 194-C, p. 47, § 23; *Kroenitz v. Poland*, no.

77746/01, § 37, 25 February 2003; и *Krastanov v. Bulgaria*, no. 50222/99, § 82, 30 September 2004).

III. ОПЛАКВАНЕ ПО ЧЛ. 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

43. Жалбоподателят твърди съгласно чл. 13 от Конвенцията, че не е имал ефективно правно средство за защита срещу неразумната продължителност на производството. Чл. 13 гласи:

“Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.”

А. Допустимост

44. Съдът счита, че тази жалба не е очевидно необоснована по смисъла на чл. 35 §3 от Конвенцията. По-нататък се отбелязва, че не е недопустима и на други основания. Следователно, тя следва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

45. Жалбоподателят твърди, че единственото средство за защита, което е имал на свое разположение, е „жалбата за бавност” по силата на член 217а ГПК. Въпреки това, това средство не е било ефективно, тъй като не е могло нито действително да ускори производството, нито да осигури обезщетение. Нещо повече, жалбата за бавност е въведена едва през юли 1999 г., повече от седем години след започването на производството.

34. Правителството твърди, че жалбоподателят е можел да подаде иск за вреди срещу държавата, обосновавайки претенцията си с бездействието на администрацията.

47. Като взе предвид своето заключение в пар. 39 по-горе, Съдът е на мнение, че претенцията по чл. 6 §1 е защитима. От това следва, че чл. 13 е приложим. Той отбелязва, че по няколко дела (вж. решенията по делата *Djangozov v. Bulgaria*, no. 45950/99, § 51, 8 July 2004, *Rachevi v. Bulgaria*, no. 47877/99, § 65, 23 September 2004; и *Dimitrov v. Bulgaria*, no. 47829/99, § 77, 23 September 2004) е установено, че до юли 1999 г. – повече от седем години след започването на обсъжданото производство – българското законодателство не е предоставяло правни средства за защита срещу прекомерната продължителност на гражданското производство. Съдът не счита за необходимо да се изследва дали „жалбата за бавност” по чл. 217а ГПК, приет през юли 1999 г. (вж. пар. 27 по-горе), е ефикасно правно

средство за защита по принцип. Дори ако приеме, че тя е такава – което е доста съмнително при конкретните обстоятелства по настоящото дело – каквото и да е решение, издадено по силата на тази разпоредба, което би могло да ускори разглеждането на делото, не би могло да навакса забавянията, които вече са възникнали преди издаването му и са оказали значително влияние върху общата продължителност на производството (вж. решенията по делата *Djangozov*, § 52; *Rachevi*, § 67; и *Dimitrov*, § 78, всички цитирани по-горе). Съдът също така отбелязва, че съгласно българското законодателство не съществува възможност за получаване на обезщетение за прекалено забавяне на разглеждането на граждански дела (вж. решенията по делата *Djangozov*, § 58; *Rachevi*, § 103; и *Dimitrov*, § 82, всички цитирани по-горе). Твърдението на Правителството, че жалбоподателят е можел да подаде иск за вреди и да му бъде присъдено обезщетение, не е подкрепено с какъвто и да е пример за тъжител, който успешно е преминал такова производство (вж. решението по делото *Rachevi*, цитирано по-горе, § 64).

35. Ето защо, налице е нарушение на чл. 13 от Конвенцията.

IV ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 НА КОНВЕНЦИЯТА

49. Чл. 41 на Конвенцията гласи:

“Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна.”

А. Вреди

50. Жалбоподателят претендира 7000 евро като обезщетение за неимуществените си вреди.

51. Правителството не изразява становище по въпроса.

52. Съдът счита, че жалбоподателят вероятно е претърпял неимуществени вреди вследствие на нарушенията, установени в настоящото дело. Като отсъжда по справедливост, Съдът му присъжда 2000 евро плюс всички данъци, които биха могли да се начислят.

Б. Разходи и разноски

53. Жалбоподателят иска възстановяване на 1614.80 евро за разходи и разноски, направени пред Съда. Той моли сумите, присъдени му по

тази глава, да бъдат преведени директно по банковите сметки на неговите адвокати г-н М. Екимджиев и г-жа С. Стефанова.¹

54. Правителството не изразява становище по въпроса.

55. Според съдебната практика на Съда, жалбоподателят има право на възстановяване на разходи и разноси само доколкото е доказано, че те са били действително направени, нужни и разумни като размер. По настоящото дело, като има предвид информацията, с която разполага, и горепосочените критерии, Съдът счита, че е разумно да присъди сумата от 600 евро плюс всички данъци, които биха могли да се начислят, да бъде изплатена по банковите сметки на адвокатите на жалбоподателя г-н М. Екимджиев и г-жа С. Стефанова.²

В. Лихва за забава

56. Съдът счита за уместно лихвата за неизпълнение да бъде обвързана с пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Приема*, че е налице нарушение на чл. 6 §1 от Конвенцията;
3. *Приема*, че не е необходимо да разглежда отделно оплакването по чл. 1 от Протокол №1;
4. *Приема*, че е налице нарушение на чл. 13 от Конвенцията;
5. *Приема*,
 - (а) че държавата-ответник следва да плати на жалбоподателя, в рамките на три месеца, след като настоящото решение стане окончателно по смисъла на чл. 44 § 2 от Конвенцията, следните суми в български лева по курса към деня на плащане:

¹ Изречението “Той моли сумите, присъдени му по тази глава, да бъдат преведени директно по банковите сметки на неговите адвокати г-н М. Екимджиев и г-жа С. Стефанова.” е добавено при поправките на 12 юни 2007 г.

² Фразата “да бъде изплатена по банковите сметки на адвокатите на жалбоподателя г-н М. Екимджиев и г-жа С. Стефанова.” е добавена при поправките на 12 юни 2007 г.

- (i) 2000 (две хиляди) евро обезщетение за неимуществени вреди;
 - (ii) 600 (шестстотин) евро за разходи и разноси, платими по банковите сметки на адвокатите на жалбоподателя г-н М. Екимджиев и г-жа С. Стефанова;
 - (iii) всякакви данъци, които биха могли да бъдат наложени върху горните суми;
 - (б) че от изтичането на упоменатия по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта;¹
6. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за справедливо удовлетворение.

Изготвено на английски език и съобщено писмено на 24 май 2007 г., в съответствие с член 77, §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар

Пер Лоренцен
Председател

¹ Т. 5 от диспозитива на решението бе поправена, за да отразява, че сумата, присъдена за разноси и разходи, следва да се преведе в банковите сметки на адвокатите на жалбоподателя, г-н М. Екимджиев и г-жа С. Стефанова (вж. бележки под линия 1 и 2).